

عنوان مقاله:

بررسی نوستالژی و اندوه گرایی در اشعار قیصر امین پور در مقایسه با اشعار محمدحسین شهریار

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی زبان، ادبیات و گفتمان صلح (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

علی آزادمنش - استادیار زبان و ادبیات فارسی مجتمع آموزش عالی بم

محسن صادقی - دانش آموخته کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد میناب

خلاصه مقاله:

دوری از دوران کودکی، دوری از وطن، هبوط از بهشت، غربت با اسطوره ها، غم از دست دادن یاران، دوری از معشوق، مرگ اندیشی و آرمان گرایی نمونه هایی از نوستالژی هستند که در زندگی هر فردی به شکلی بروز می کند. در پژوهش حاضر، نوستالژی و اندوه گرایی دو شاعر معاصر ایران، شهریار و امین پور، بررسی شده و مولفه های نوستالژی در اشعار آنها با یکدیگر تطبیق داده شده است. نتایج نشان می دهد دوری از دوران کودکی و بازگشت تخیل آمیز به آن دوران، از اصلی ترین مولفه های نوستالژی در اشعار این دو شاعر است. تفاوت این دو شاعر در این است که شهریار به گذشته های دیرین از جمله عهد باستان ایران توجه بیشتری دارد در حالی که امین پور هیچگاه از آن دوران یاد نمی کند. حسرت روزگار جوانی و غم پیری مولفه دیگر اندوه گرایی در اشعار این دو شاعر است، با این تفاوت که غم پیری در اشعار امین پور وجود ندارد و بسامد حسرت بر جوانی در اشعار شهریار بیشتر است. نوستالژی جوانی امین پور بیشتر به صورت حسرت بر گذر سریع زمان و ناگهان زود دیر شدن استوار است. عمر طولانی شهریار نسبت به امین پور سبب شده است که مولفه دوری و فراق و مرگ یاران و خویشان بیشتر در اشعار او نمود پیدا کند، لذا تعداد مراثی شهریار به مراتب بیشتر از امین پور است. در نتیجه ای کلیتر می توان با قاطعیت گفت شهریار نسبت به امین پور بسیار اندوهگین و متحسر است.

کلمات کلیدی:

شعر معاصر، نوستالژی، قیصر امین پور، محمدحسین شهریار، تطبیق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1021553>

